

Arrest

nr. 296 115 van 24 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Braziliaanse nationaliteit, trad op 5 juli 2019, te Kalmthout in het huwelijk met de heer V. P., van Belgische nationaliteit.

Zij diende, op 10 juli 2019, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer V.

De verzoekende partij werd op 15 januari 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21 juni 2022 werd de echtscheiding tussen de verzoekende partij en de heer V. uitgesproken door de Rechtbank van Eerste aanleg te Brussel (overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 15 november 2022).

Nadat uit het Rijksregister gebleken was dat de verzoekende partij en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer hadden, werd zij op 24 november 2022, per aangetekend schrijven, uitgenodigd om in het kader van een socio-economisch onderzoek, conform artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, alle bewijsdocumenten en stukken over te leggen betreffende haar huidige situatie, ten einde na te kunnen gaan of haar verblijfsrecht al dan niet verdergezet kon worden.

Die aangetekende zending werd op 6 januari 2023 door de postbeambte aangeboden, doch de verzoekende partij was niet aanwezig. Het schrijven van het bestuur werd nooit afgehaald in het afhaalpunt en op 20 februari 2023 teruggestuurd naar het bestuur.

Op 21 februari 2023 werd de verzoekende partij wederom per aangetekend schrijven uitgenodigd om een afspraak te maken bij het bestuur aangaande haar recht op verblijf van meer dan drie maanden. Die aangetekende zending werd door de verzoekende partij op 9 maart 2023 afgehaald in het postkantoor.

Het bestuur besliste op 27 maart 2023 een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wegens het ontbreken van een familiale cel (bijlage 21).

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: V. R. V.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)1994

Geboorteplaats: Itapetininga

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 10.07.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 15.01.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar toenmalige Belgische echtgenoot V. P. J. M. ((...)) met wie zij zich vestigde.

Blijkens de gegevens van het Rijksregister werd op 21.06.2022 de echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon uitgesproken door de Rechtbank van Eerste aanleg te Brussel (overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 15.11.2022).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 24.11.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betrokkene door de stad Zaventem aangetekend verzonden op 21.02.2023. Betrokkene maakte op 15.03.2023 de volgende stukken over:

- Bewijzen tewerkstelling voor SKF BELGIUM NV (arbeidscontract + bijvoegsels, loonfiches, individuele rekeningen)

- Bewijzen tewerkstelling voor SCANSOURCE EUROPE SPRL

- Attest niet-ten-lasten OCMW

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon werd op 05.07.2019 te Kalmthout aangegaan. Betrokkene diende op basis van dit huwelijk haar verblijfsaanvraag in. Het huwelijk werd door echtscheiding ontbonden door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 21.06.2022 (overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 15.11.2022). Het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon heeft bijgevolg geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 08.06.2019 aan in de Schengenzone. Op 05.07.2019 werd zij als niet-verblijfshouder ingeschreven in het Rijksregister, nu dus iets meer dan drieënhalf jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Zelfs indien betrokkene sedert haar aankomst in België niet meer naar haar herkomstland zou zijn teruggekeerd, dan nog heeft een afwezigheid van drie jaar niet tot gevolg dat daardoor automatisch alle familiale, sociale en culturele banden met het herkomstland zouden verdwijnen. In ieder geval laat betrokkene zelf geen elementen gelden met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland die een beletsel zouden vormen voor het nemen van deze beslissing, hoewel zij daar middels ons schrijven van 24.11.2022 wel om werd gevraagd.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn als global classifier voor SKF BELGIUM, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient nogmaals te worden vastgesteld dat zij sedert 21.06.2022 van de referentiepersoon is gescheiden. Ze staat reeds sinds 24.11.2021 ingeschreven als alleenstaande in het Rijksregister. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie, noch is er sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Betrokkene zal dus niet voldoen aan de uitzonderingsgevallen van art 42 quater§4 1°lid t.e.mm. 4° VW Verweerder geeft toe dat “betrokkene kwam op 8/06/2019 aan in Schengenzone. Op 5/07/2019 werd zij als niet verblijfshouder ingeschreven in het Rijksregister, nu dus iets meer dan 3 en halfjaar geleden, wat nog een relatief korte periode is” (eigen onderlijning).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

3 en half jaar “een korte periode is”, is verwerende partij eigen mening. In 3 jaar tijd kon verzoekster 10keer meer verdienen (zie haar loonfiche’s in administratief dossier) dan in haar thuisland niet kon verdienen. Zij heeft nieuwe vrienden gemaakt en een nieuw leven gebouwd. In 3 jaar wordt een baby een peuter, een hond van 3 jaar is 29 in mensenjaren (zie <https://www.dogline.nl/leeftijd-hond-mensenjaren>).

Nu verwijt verweerder dat ze een voeling moet hebben met haar herkomstland maar dat betekent niet dat ze niet goed integreerd in België is. Haar loon was meer dan 4060 e/netto per maand-wat geen gemiddelde loon in België is, vooral niet voor een vreemdeling .Als dat geen integratie is...Verzoekster heeft met succes haar inburgeringscursus gedaan , wat ze dacht dat verweerder op de hoogte was. Trouwens de brief dd 24/11/2022, was niet zo duidelijk. Waarom een OCMW attest vragen als ze haar loonfiches heeft neergelegd (en ook van de laatste 3 jaar). Zo werden geen stukken gevraagd in verband met haar banden met herkomstland, naar haar inburgering, nieuwe relaties of wie de echtscheidingsprocedure ingeleid heeft bvb. Dat ze een goed betaalde job in België heeft of altijd heeft gehad sinds haar aankomst wordt niet als integratie gezien (!!?)

Trouwens haar huwelijk heeft meer dan 3 jaar geduurd, nl : 15/07/2019 t.e.m. 15/11/2022 Het was haar beslissing niet om de echtscheidingsprocedure in te dienen!

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met haar lange verblijf(3 en half jaar “een korte periode is), de integratie van verzoekende partij(inburgering, loon van meer dan 4000 €/netto per maand), en haar nieuwe relatie.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie.

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de ‘vrije bewijslast’ van verzoekster en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekster kan zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht heeft.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening

gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, § 4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet, dat de uitzonderingsgevallen bepaalt met betrekking tot bovenvermelde bepaling, luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij motiveert met betrekking tot de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België als volgt:

“Betrokkene kwam op 08.06.2019 aan in de Schengenzone. Op 05.07.2019 werd zij als niet-verblijfshouder ingeschreven in het Rijksregister, nu dus iets meer dan drieënhalf jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Zelfs indien betrokkene sedert haar aankomst in België niet meer naar haar herkomstland zou zijn teruggekeerd, dan nog heeft een afwezigheid van drie jaar niet tot gevolg dat daardoor automatisch alle familiale, sociale en culturele banden met het herkomstland zouden verdwijnen.”

De verzoekende partij brengt tegen deze motieven enkel in dat het volgens haar om de loutere mening van de verwerende partij gaat en dat zij zelf van oordeel is dat het wel degelijk om een lange periode gaat. Met deze loutere mening van de verzoekende partij maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn. De verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid op dit vlak en het komt niet aan de Raad toe om zijn oordeel in de plaats te stellen van het oordeel van de verwerende partij.

De verzoekende partij lijkt met haar betoog verder te insinueren dat de verwerende partij zou hebben gemotiveerd dat zij niet goed geïntegreerd zou zijn. Dergelijke motieven kan de Raad echter niet lezen in de bestreden beslissing. Het is niet betwist, en het blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier, dat de verwerende partij de verzoekende partij bij schrijven van 24 november 2022 heeft uitgenodigd om

in het kader van een socio-economisch onderzoek, conform artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, alle bewijsdocumenten en stukken over te leggen betreffende haar huidige situatie, ten einde na te kunnen gaan of haar verblijfsrecht al dan niet verdergezet kon worden. De verwerende partij motiveert met betrekking tot de beweerdde integratie van de verzoekende partij als volgt in de bestreden beslissing:

“In ieder geval laat betrokkene zelf geen elementen gelden met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland die een beletsel zouden vormen voor het nemen van deze beslissing, hoewel zij daar middels ons schrijven van 24.11.2022 wel om werd gevraagd.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn als global classifier voor SKF BELGIUM, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. (...)

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

De verwerende partij stelt dus niet dat de verzoekende partij volgens haar niet geïntegreerd zou zijn, maar enkel dat er volgens haar geen sprake is van een dergelijke integratie dat zij de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. De verzoekende partij raakt in haar eerste middel bovendien niet verder dan het vermelden van de duur van haar verblijf, het feit dat zij hier een goed betaalde job had, en dat zij inburgeringscursussen heeft gevolgd. Wat dit laatste element betreft betwist de verzoekende partij echter niet dat zij daarvan geen bewijzen aan het bestuur heeft voorgelegd vóór het nemen van de bestreden beslissing, hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk bij haar schrijven van 24 november 2022 aan de verzoekende partij vroeg alle relevante elementen voor te leggen die de beëindiging van verblijf zouden kunnen verhinderen. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij dacht dat de verwerende partij op de hoogte was van haar inburgering doet aan het bovenstaande niets af, en daarmee maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat voormelde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift wel een attest van inburgering en verschillende taalattesten, maar dit doet er niets aan af dat zij deze gegevens niet aan het bestuur heeft voorgelegd vóór het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt verder dat haar huwelijk meer dan drie jaar heeft geduurd, maar zij maakt deze bewering helemaal niet aannemelijk. Zij trad op 5 juli 2019 in het huwelijk, en de echtscheiding werd op 21 juni 2022 uitgesproken. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Dit is dus geen drie jaar, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk poogt voor te houden.

Bovendien luidt de uitzonderingsgrond: *“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”*

Er wordt duidelijk gesteld “bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding”. Dit is dus niet het moment waarop de echtscheiding definitief is geworden.

De verzoekende partij stelt verder ook dat zij een nieuwe relatie zou hebben. Dit gegeven heeft ze op geen enkel moment meegedeeld aan de verwerende partij. De verwerende partij heeft de verzoekende partij door haar schrijven van 24 november 2022 de mogelijkheid gegeven om alle relevante elementen aan te brengen die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij het bestuur op de hoogte bracht van enige nieuwe relatie. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift een gunstig advies bij van het parket over de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de heer C., maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij op de hoogte heeft gesteld van haar nieuwe relatie vóór het nemen van de in casu bestreden beslissing. De Raad merkt terzijde op dat de bestreden beslissing geen

bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en dat zij dan ook niet als gevolg heeft dat de verzoekende partij haar nieuwe relatie op zich zou aantasten.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder nog dat zij in haar schrijven van 24 november 2022 geen specifieke informatie vroeg over bijvoorbeeld haar inburgering, banden met het herkomstland, enz. De verwerende partij heeft de verzoekende partij echter gevraagd om alle nuttige informatie die een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, over te maken. De verzoekende partij kan van de verwerende partij niet verwachten dat zij specifieke, gerichte vragen stelt over de informatie die zij zou wensen te verkrijgen. Het is aan de verzoekende partij zelf om alle nuttige informatie over te maken. Los van deze vaststelling blijkt uit voormeld schrijven van de verwerende partij dat zij wel degelijk specifieke vragen aan de verzoekende partij heeft gesteld. Zo vroeg zij de verzoekende partij om bewijzen van haar sociale en culturele inburgering, bewijs van activiteiten en bestaansmiddelen, enz. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag op dit punt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42quater, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“De uitzondering op de in artikel 42quater, § 1 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid van beëindiging van het verblijfsrecht, is artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst verzoekende partijen ook op de onderzoeksmogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde uit artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

(..)

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;.

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42 quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie,.

Hun huwelijk heeft meer dan 3 jaar geduurd en het initiatief om de echtscheiding in te dienen.

Tevens werd artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden : Verzoekende partij stelt dat deze bepaling voorziet dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. Daarnaast licht zij toe dat de Koning wel de bevoegdheid van de wetgever kreeg om de criteria inzake “stabiele relatie” vast te stellen, maar dat deze bevoegheidsdelegatie de Koning in geen

geval het recht gaf om deze termijn als het ware beperkend te interpreteren en daarnaast een minimumtermijn van effectieve en onafgebroken huwelijk, gedurende dewelke een relatie moet standhouden te voorzien. Zij stelt dat, aangezien de wet primeert op een koninklijk besluit, geen rekening kan gehouden worden met artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Aangezien artikel 40bis, stelt dat “een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten”. In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd.

Het stabiele karakter van deze relatie werd al genoeg bewezen (zie infra)

Het is bewezen dat verzoekster en haar partner bijna 3 jaar onafgebroken hebben samengewoond. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 geschonden door het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

In het bijzonder wijst verzoekster naar de uitzonderingen van art 40ter, nl :

Als je Belgische echtgenoot of partner overlijdt behoud je je verblijfsrecht toch op voorwaarde dat je minstens 1 jaar in België verbleven hebt als gezinslid van een Belg of Unieburger, je werknemer of zelfstandige bent, of je over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor jezelf en je familieleden om te voorkomen dat je ten laste valt van het OCMW en je een ziekteverzekering hebt, of deel uitmaakt van een familie waarvan een persoon voldoet aan die voorwaarden.

Als er een einde komt aan je relatie met je Belgische echtgenoot of partner door echtscheiding, nietigverklaring van je huwelijk of beëindiging van je partnerschap, dan behoud je je verblijfsrecht toch in de volgende gevallen:

- je huwelijk, partnerschap of je gezinscel heeft, bij de start van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van je huwelijk of bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België*

Hun huwelijk heeft meer dan 3 jaar geduurd, nl : 15/07/2019 t.e.m. 15/11/2022

Trouwens :

Dat ze geen gezinscel meer met de Belgische echtgenoot of partner heeft. Dit is juridisch betwistbaar. Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie kan dit geen reden zijn om een einde te maken aan je verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22). Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8). B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december

1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen. (tekst uit :<https://www.agii.be/>)”

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel vooreerst opnieuw dat haar huwelijk volgens haar meer dan 3 jaar geduurd heeft. Hiervoor kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij voert ook opnieuw aan dat zij niet het initiatief nam om de echtscheiding in te dienen, maar zij maakt niet aannemelijk wat de relevantie van dit gegeven zou zijn in het licht van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst verder naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, maar lijkt daarbij uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing geen antwoord is van de verwerende partij op een aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij, maar wel een beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. De grondslag van de bestreden beslissing is dan ook niet artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar wel artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij haar betoog toespitst op de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet mist haar betoog dan ook juridische grondslag. Hetzelfde geldt voor het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat het juridisch betwistbaar is dat ze geen gezinscel meer heeft met haar Belgische echtgenoot. Volgens de verzoekende partij kan dit volgens het Hof van Justitie geen reden zijn om een einde te maken aan het verblijfsrecht. De verzoekende partij verwijst naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, maar de Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van artikel 42ter, maar wel van artikel 42quater. Dit onderdeel van het tweede middel mist dan ook juridische grondslag.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft ontleend aan haar huwelijk. Het is in die zin dan ook dat het verblijfsrecht nu beëindigd wordt. Er is geen huwelijk meer. Hetgeen het verblijfsrecht opent, kan ook het verblijfsrecht beëindigen wanneer dit komt te vervallen. Dit is overigens geheel in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk vermeld dat het verblijfsrecht beëindigd wordt omdat een echtscheidingsprocedure werd ingesteld en de echtscheiding inmiddels uitgesproken werd en niet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het Hof van Justitie heeft er in haar rechtspraak meermaals op gewezen dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken. In casu was de echtscheiding uitgesproken op 21 juni 2022. Het huwelijk heeft dus geen drie jaar geduurd, zoals de verzoekende partij poogt voor te houden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht, van het recht op een eerlijk proces, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“De Raad van State oordeelt als volgt in arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015. Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden: Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Verblijfswet zegt dat de DVZ bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De Raad van State verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ). Het HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014 zegt onder meer:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.*
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.*
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.*

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de DVZ een actieve onderzoeksplicht:

- DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.*
- Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.*
- Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had.*

Verzoekster verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekster specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster. Ze verwijst: zo bvb haar hoge loonfiche, de inburgeringsprocedure, dat ze de echtscheiding niet zelf het initiatief naam, enz.

Als verzoekster toen de kans hadden gehad om haar stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. -elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches, integratie en nieuwe relatie.. Zo werden geen stukken gevraagd in verband met haar banden met herkomstland, naar haar inburgering, nieuwe relaties of wie de echtscheidingsprocedure ingeleid heeft bvb. Dat ze een goed betaalde job in België heeft of altijd heeft gehad sinds haar aankomst wordt niet als integratie gezien !

Volgens het algemene rechtsbeginsel “Audi alteram partem” moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidsbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het derde middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat de verwerende partij bij schrijven van 24 november 2022 de verzoekende partij wel degelijk heeft uitgenodigd om alle relevante informatie en stukken over te maken die ervoor zouden kunnen zorgen dan zij haar verblijfsrecht zou kunnen verderzetten. Uit het schrijven van 24 november 2022 blijkt zelfs dat de verwerende partij specifieke, gerichte informatie vroeg aan de verzoekende partij. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij de mogelijkheid heeft geboden om alle volgens haar relevante elementen naar voor te brengen. De verzoekende partij voert aan dat volgens haar de verwerende partij vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie zou moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken. De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen. Uit bovenvermelde bespreking blijkt dat de hoorplicht enkel inhoudt dat de verwerende partij de verzoekende partij de mogelijkheid moet bieden informatie aan te reiken die het bestuur behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Dit betekent vanzelfsprekend niet dat

de verwerende partij de volledige motieven van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij op voorhand moet overmaken. Dit kan bovendien ook niet, aangezien de verwerende partij door haar schrijven van 24 november 2022 de verzoekende partij net de kans heeft geboden om alle nuttige informatie over te maken zodat de verwerende partij met kennis van zaken een beslissing kon nemen. Bovendien heeft de verwerende partij uitdrukkelijk verwezen naar de wettelijke voorwaarden en heeft zij de verzoekende partij meegedeeld dat de betreffende informatie werd gevraagd in het kader van een herevaluatie en eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU